

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 60. S. Fulgentius Episcopus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Sæculum VI. totam Africam pervaserat, fuissetque in
A. C. 506. Episcopum postulatus, si Episcopos ordi-
 nare tunc licuisset; illo enim id con-
 tigit tempore, quo Trasamundus Epis-
 copos ordinari vetuerat. Sed hoc ipsum
 Mandatum Fulgentio, populorum desi-
 derium non ignoranti, maximopere pla-
 cebat. Postea sciens, Episcopos decre-
 visse, ut hujus Legis nulla habita ratio-
 ne ordinarent, tanta industria se oocul-
 tavit, ut inveniri non potuerit, & post-
 quam in pluribus locis fuisset electus,
 Fideles coacti fuerint alium eligere.
 Tandem ubi rescivit, plurimis Cathe-
 dris Episcopos fuisse datos, & neo-Ele-
 ctos ad Exilium damnatos, credidit pe-
 riculo se defunctum, & ad suum Mona-
 sterium rediit.

§. LX.

S. Fulgentius Episcopus.

Civitas Ruspensis necdum Episcopum
 habebat ob ambitionem Diaconi,
 nomine Felicis, cui sat virium erat, ut
 Electionem alterius impediret, sed nulla
 merita, propter quæ ipse eligi posset.
 6. 17. Optimi civium, quia sciebant, S. Ful-
 gentium adhuc in Ordine Presbytero-
 rum esse, adierunt Primatem Victorem,
 cum Carthaginem deveheretur, & li-
 cen-

centiam obtinuerunt, ut S. Fulgentius a vicinis Episcopis ordinari posset. Ita que magnam hominum turbam convocant, Cellulam S. Fulgentii tunc oculis laborantis improvise intrant, comprehendunt Sanctum, Episcopum esse cogunt, ad illum, qui ipsum ordinaturus erat, hujus rei conscium deducunt. Quamvis illius loci Incolæ nunquam vidissent S. Fulgentium, brevi tamen omnium corda vultus, incessus, pauperisque habitus modestia sibi devinxit. Diaconus ille æmulatione ardens collecta valida manu in insidiis stetit, qua S. Fulgentius jam Episcopus consecratus Ruspam deducendus erat; verum populus, etsi periculum nesciret, Episcopum per aliam viam deduxit, qui Cathedram conscendit, sancta celebravit Mysteria, & toti Populo Communionem distribuit. Tandem Diaconus Voluntati Divinæ resistere ulterius noluit, & se subjecit. S. Fulgentius, benigne receptum, postea Presbyterum ordinavit; sed intra anni spatium mortuus est. Alius quoque, qui Diaconi hujus Factionem opera & consilio rexerat, ad inopiam est redactus. S. Fulgentius ordinatus est anno Christi 508. quadragenarius.

Sæculum VI.
A.C. 506.

Cum

Sæculum VI.

A. C. 506.

*v. Noris. hist.**Pelag. II. c.**ult. v. Fulg.*

c. 18.

Cum esset Episcopus, Instituti Monastici Leges servabat. Vestem pretiosam nunquam induit, nec in jejuniis exemptionem admisit. Tunica paupere tegebatur in hyeme, & in æstate; Orario, quod tamen omnes alii Episcopi gestabant, non utebatur. Erat Orarium fascia, collo circumdata, unde hodie nostræ Stolæ usus originem habet. Non in calceamentis Clericorum, sed Monachorum, & sæpe nudis pedibus incedebat. Quod hodie Casulam dicimus, illa ætate erat vestimentum quotidianum, quod totum corpus tegebatur. S. Fulgentius nunquam magni pretii Casulam adhibuit, aut purpureo colore nitentem, nec indulsit, ut Monachi sui ejusmodi splendore tumerent. Subtus palliolum nigri aut albi coloris habebat, & quandoque aere temperato in Monasterio solo palliolo tegebatur. Dormiturus Cingulum non solvebat, & eadem indutus tunica, in qua dormierat, Sacrificium offerebat, dicens; ad hujus Actionis sanctitatem accedenti non tam vestem esse mutandam, quam Cor renovandum. Carnes nunquam comedit, sed solummodo olera, grana, & ova, & quidem dum juventute valeret, sine adhibito oleo; post hæc autem ipsi persuaserunt, ut oleo uteretur,

uteretur, ne oculorum aciem frangeret. Sæculum VI.
A.C. 506.
Nunquam vinum bibit, nisi in Medici-

nam, atque ita aqua dilutum, ut gustus nullam delectationem sentiret. Antequam Fratres ad nocturnum officium excitarentur, ipse vigilabat orans, legens, dictans, aut meditans, nam totum diei tempus ovibus suis ad se venientibus dabat. Quandoque descendebat, ut cum cœteris vigiliis celebraret. Cum sine Monachis vivere non posset, primum a Civibus Ruspensibus exoptit obsequium, ut sibi locum condendo Monasterio concederent. Vir nobilis cui nomen Posthumianus modicam Domum haud procul ab Ecclesia sitam eidem donavit. Illico S. Fulgentius Abbatem Felicem, majoremque Discipulorum suorum partem advocavit, & cœteri sub Regimine cujusdam Monachi nomine Vitalis remanserunt. Ea vero animorum conjunctio duravit, ut duo Monasteria unum putari potuissent.

c. 19.

§. LXI.

S. Fulgentii Exilium.

Inter hæc Trasamundus Rex S. Fulgentium comprehendi jussit, cum aliis Episcopis in Sardiniam deportandum, *Hist. Eccles. Tom. VII.* N dum,